

NAŠA RIJEČ

LIST HRVATSKE KATOLIČKE MISIJE BEČ

GODINA XIX. | BROJ 50 | PROSINAC 2021.

*Čestit i
blagoslovjen
Božić
i sretna nova
2022. godina*

SADRŽAJ

- 03 Uvodnik
- 04 U susret Božiću
- 05 Crkva - Institucija ili zajednica?
- 08 Sestra Mira odlazi - sestra Ivana dolazi
- 09 Sestra Ivana se predstavlja
- 12 Fra Ivica otišao - fra Darko došao
- 13 Razgovor s fra Darkom
- 15 Fra Marko Vuković došao umjesto pokojnog fra Daroslava Miklaušića
- 16 Fra Ivica Pečnik otišao u Sydney
- 16 Zaziv Duha Svetoga za početak nove školske i akademske godine i upis djece...
- 17 Sto godina Marijine legije
- 19 Posveta Isusa po Mariji
- 20 Svečana zahvala za plodove zemlje i otvorene nove javne knjižnice...
- 21 Hodočašće u Maria Gugging
- 22 Skromno ali svečano i ove godine obilježena Nedjelja naroda...
- 23 Svečano smo i ove godine proslavili svetkovinu sv. Franje Asiškog
- 26 Obećanje Frame Beč
- 28 Pismo iz Vareša
- 29 U spomen Seadu Mahomedagiću
- 31 Digitalizacija crkve Am Hof
- 34 Tekući radovi

IMPRESSUM

Uređuje i odgovara: Hrvatska katolička misija Beč (Kroatische katholische Mission Wien)
1010 Wien, Schulhof 1 | tel.: (01) 533 81 36 | 533 83 94
E-mail: hkm@hkm-wien.at | www.hkm-wien.at

Urednik i lektura: fra Josip Koren
Grafičko oblikovanje: mr. sc. Željko Batarilo, prof. | Tisk: Flyeralarm Wien |
Foto: HKM Beč, Željko Batarilo

UVODNIK

fra Josip Koren

Poštovani čitatelji Naše Riječi!

Advent u *lockdownu*. Prosvjedi na ulicama. Policijski helikopter kruži cijelo poslijepodne nadgledajući prosvjednike koji demonstriraju za slobodu izbora cijepiti sehhhhh ili ne. U crkvama opet razmak od 2 metra između dvoje ljudi. Strah ili barem zabrinutost od nove varijante korona virusa nazvane Omicron. Kompletne obitelji u izolaciji.

Puno toga palo je u drugi plan. Puno toga je odgođeno. Neki su i po tri puta odgađali svadbu. Na žalost, taj nas je virus podijelio, kako u društvu, tako i u Crkvi i u obiteljima. Koga slušati? Čije je mišljenje ispravno? Cijepiti se? Ne cijepiti se?

Bio sam kao svećenik pozvan ovih dana više puta kod bolesnika u bolnice na covid odjele. Da bih mogao ući, morao sam biti cijepljen i imati svježi PCR test. Da nisam bio cijepljen, bolesnici koje sam posjetio umrli bi bez sakramenta bolesničkog pomazanja.

Listate 50. broj misijskog časopisa Naša Riječ. Mali jubilej. Prvi broj novog lista naše Misije izišao je u ožujku 2001. u drugačijem rahu od prijašnjih i oblikom i donekle sadržajem. Ondašnji urednik fra Ilija Vrdoljak napominje kako je ondašnje Predsjedništvo Župnog pastoralnog vijeća HKM-e odlučilo „da naše misijsko glasilo postane promicatelj bolje međusobne komunikacije i da dosadašnje redovite obavijesti nadopuni dodatnim sadržajem i informacijama... stalo nam je da iza nas ostane više povijesnog i pisanog traga nego li od prijašnjih generacija ‘Gastarbeitera’, koji su samoprijegorno radili puna desetljeća, ne ostavivši iza sebe gotovo nikakvog (pisanog) traga“.

Ovih 50 brojeva u riječi i slici svjedoče o životu naše Misije, o događanjima, o aktualnostima u Crkvi i društvu, o onome što

nam je bilo važno, o tome da smo živi, da se nismo asimilirali, da nam je stalo do naših korijena, do hrvatskog jezika i prije svega o zadaći prenošenja vjere budućim generacijama.

Ova godina, druga u kojoj se borimo s pandemijom korona virusa je nešto lakša. Ponešto smo naučili kako se štititi od virusa, ali uvijek iznova nas iznenadi. Ipak ima nekih pomaka. Tako smo u ovoj godini krstili 175-ero djece, 70 više nego lani; 20 parova vjenčalo se u našoj crkvi, 13 više nego lani; 38 naših vjernika je sahranjen na bećim grobljima, lani 35. Krizmanika je bilo 206, lani 195, a prvičesnika 103, lani 119.

Vjera da Bog ima zadnju riječ neka nas sve nosi i podari nam u iščekivanju rođendana Djeteta Isusa nadu u bolje sutra.

U SUSRET BOŽIĆU

*U ono vrijeme reče Isus učenicima svojim:
"Pazite! Bdite, jer ne znate kad je čas!"
(Mk 13,33)*

Bdijem, čekam, čeznem i nadam se. Vrijeme došašća je izvrsno vrijeme, da si postavim pitanja:
Na što ja čekam?
Koga očekujem?
Za kim, čim čeznem?
Komu, čemu se nadam?
Kako se ponašam očekujući nekoga, nešto?

Advenat. Došašće. Vrijeme budnosti, iščekivanja, čeznuća, nade.

Pozvan sam biti posebno senzibilan za otkrivanje: gdje, kada i kako Bog želi doći k meni. Ako ću samo pasivno čekati da dođe Božić, bez pripreme, bez da sam budan, "Kairos" će proći kraj mene, bez da sam ga zamijetio. Mnoge će dobre šanse biti propuštene. A On, Bog, svednevice dolazi k meni, kuca na vrata: u svjetlu započetog dana, u susretu s ljudima koji me ohrabruju, u riječi koja me veseli, u mojoj zdravlju koje nije samo po sebi razumljivo, u sv. misi koja mi jača vjeru...

Advenat se zbiva svaki dan, svaki sat, svaku minutu. Nalazi li me budnog, pažljivog?

FJK

CRKVA - INSTITUCIJA ILI ZAJEDNICA?

Ivo Baotić

fra Ivica Janjić

Mnogi vjernici često se žale na to, kako pojedini svećenik dugi propovijeda, kako u zajednici ne funkcioniра ovo ili ono, jer „nitko ništa ne radi“. Te kritike često imaju svoje mjesto, jer se odnose na konkretnе situacije, koje vjernicima u tom trenutku stvarno smetaju. No, zavirimo li malo dublje u taj odnos vjernika i Crkve, otkrit ćemo zanimljivosti, koje se nas tiču, a da ih u redovitom hodu kroz vrijeme i ne zamijetimo.

Problem duhovnih zvana

Crkvena zajednica ne funkcioniра bez svećenika, jer jedino svećenik može valjano slaviti euharistiju i ispovijediti, a i podjela ostalih sakramenata i vođenje liturgijskih obreda pripada redovito svećeniku.

I mi ćemo se možda živcirati, ako su redovi za ispovijed dugi, ako moramo dugo čekati. Tada ćemo reći: „Što nam ne pošalju više svećenika?“

Iz osobne perspektive ovo pitanje je opravdano. No, poglavari, koji nam

šalju svećenike, bilo da je riječ o redovnicima kao kod naših fratara, ili o biskupu, ne mogu poslati više svećenika nego što imaju, a pri tome trebaju paziti ne samo na našu zajednicu nego i na sve ostale zajednice, koje su povjerene njihovoj redovničkoj upravi odnosno biskupiji.

Ako jedne godine umre deset fratra, a zaredi se novih pet, to znači da provincija raspolaže nakon te godine s pet fratra manje i da stoga neke zajednice, iz kojih je otišao jedan fratar neće moći dobiti zamjenu za njega.

Možda je od te desetorice pokojnih fratra jedne godine većina starih i bolesnih fratra, koji su možda još mogli pružiti poneku pomoć, svejedno nedostaju, jer ako je stari fratar u stanju ispovijediti, a više ne može voziti auto i ići na filijalu, onda župnik može reći: „Stari fratar će ispovijediti i pomoći u pričešćivanju, mlađi će imati misu.“ Ako taj stari fratar umre ili mladi fratar treba otići, primjerice, na nekakav susret ili sprovod, onaj drugi će ostati sam i tada stvari neće

ići više tako glatko.

Imali smo takav primjer na svetkovinu Gospe od anđela, kada je fra Radojan otišao na jedan sprovod jednoga fratra, a fra Ivica ostao sam. Kako se bližio početak mise, sve se više ljudi skupljalo i čekalo i u redu za ispovijed.

Što napraviti u takvoj situaciji? Fra Ivica je mogao reći ili da će nastaviti s ispovijedanjem poslije mise, kako misa ne bi kasnila, ili je misa moralna

Vjernik nije samo pasivni promatrač ili čak korisnik duhovnih usluga, nego je jednak tako pozvan, u okviru svojih mogućnosti sudjelovati u crkvenim zadaćama.

Crkva ne može bez svećenika, ali još manje može bez vjernika, jer najprije smo kršteni i time prihvatili da smo vjernici!

kasniti, jer nije bilo drugoga svećenika, koji bi mogao preuzeti bilo isповijed bilo misu.

Ako je svećenika sve manje, jer više svećenika umire nego što se zaredi, ovakve situacije će postajati sve češće, jer u sljedećim promjenama provincija možda neće moći predvidjeti da fra Ivica ima još jednog fratra, s kojim zajedno vodi zajednicu za vrijeme godišnjih odmora.

Nije, dakle, nebitno moliti za duhovna zvanja! No to nije niti dovoljno.

Velečasni Odeon Singbo, svećenik iz Benina, koji djeluje u Zagrebu, posviedočio je da je njegova majka

puno molila za duhovna zvanja, ali kada joj je on rekao da bi želio ići u svećenike, nije bila sretna. „Neka ide sin mog susjeda, a ne ti!“

I mi često govorimo slično. Zašto baš ti ideš u svećenike ili studiraš teologiju? Zašto se ti trpaš, kad nisi svećenik nego teolog laik, neka sebi fratri rade?

I koliko puta nekome, tko je krenuo bilo u sjemenište bilo u bogosloviju i onda se odlučio za drugi put, privjesimo podrugljivo da je „fra uteko“, „don zbrisao“ ili „velečasni šmugnuo“ ili se takvima rugamo?

Neće duhovna zvanja ovisiti samo o tome, koliko sam krunica izmolio na tu nakanu, nego još će više ovisiti o

tome, kakav je moj stav prema Crkvi. Ako netko, koga privlači Crkva, čuje da se ja Crkvi, pa makar to i ne mislio ozbiljno, rugam, teško će se odlučiti na duhovno zvanje.

Nije to samo problem fratara ili svećenika, još više taj problem imaju sestre redovnice, jer „što ćeš tamo, kad se ionako ne možeš zareediti?“

Koliko je bitno da ima i onih, koji nisu svećenici, pokazao je upravo već posmenuti primjer na Gospu od anđela. Fra Ivica je odabrao da će najprije isповjediti sve, koji to žele, a da će potom biti sveta misa. Krunica prije mise je već bila izmoljena, misa je trebala početi, a red onih, koji su se htjeli isповjediti do glavnog oltara. Inicijativu je preuzeila sestra Dragana, koja se obratila vjernicima i rekla da će misa „kasniti par minuta“ da se svi isповjede. Time je rasteretila fra Ivicu, koji se mogao posvetiti pokornicima, koje je sestra zamolila da budu kratki u isповjedi, kako se stvar ne bi još više odužila.

No tu nije završila njezina uloga, nego je preuzeila ulogu vođe i određivala, što će se moliti ili da će sestra Matea predvoditi pjevanje neke pučke pjesme, kako bi narod ostao na okupu i kako bismo podržali one, koji se isповijedaju i fra Ivicu, koji ih je strpljivo isповijedao.

Odnos tzv. „običnih vjernika“ i Crkve

Što bi bilo da redovnice tada nije bilo? U najboljem slučaju bi netko iz puka nešto počeo moliti, no realno je i to da bi svi ostali šutjeti i da bi se neki i okrenuli i otišli.

Zajednica ne treba samo svećenike, iako je uloga svećenika posebna. Zajednica treba i one, koji će svećenicima priskočiti u pomoć, koji će kroz pjevanje, čitanje, pričešćivanje, prikupljanje milostinje, uređenje crkvenog prostora ili na neki drugi način

doprinijeti da slavlje bude svečanije i ljepše.

Nije dakle nebitno ni to, što će ja u Crkvi raditi!

Vjernik nije samo pasivni promatrač ili čak korisnik duhovnih usluga, nego je jednak tako pozvan, u okviru svojih mogućnosti sudjelovati u crkvenim zadaćama.

Ne, ne trebam zapostaviti ni obitelj ni posao zbog župne zajednice, ali ako lijepo pjevam, zašto to ne bih stavio na raspolaganje i župnom zboru? Zašto ne bih dio svoga vremena posvetio i Crkvi i tako pomogao da moja zajednica bude kvalitetnija i da i kroz pomoc ljudima u najrazličitijoj potrebi, u kojoj mogu pomoći, na još više načina nosi ljudima poruku Evangelija?

Lijepo je kada se vjernici odazivaju bilo na misu, bilo na isповijed, bilo na neke druge pobožnosti, jer time zajednica duhovno raste.

Što bi bilo da vjernika nema?

Crkva ne može bez svećenika, ali još manje može bez vjernika, jer najprije smo kršteni i time prihvatili da smo vjernici!

Svećenici, redovnici i redovnice ne prestaju niti zavjetima niti ređenjem biti vjernici!

Oni samo svoj život u još većoj mjeri stavlju u službu Crkve, dopuštaju da im Crkva određuje gotovo sve. Ne biraju ni fratar, ni svećenik, ni redovnica, gdje će služiti ili s kime će živjeti, nego idu tamo, gdje to određe njihovi poglavari, koji pri tome imaju na umu, gdje bi se dotična osoba najbolje uklopila.

No svi oni ostaju i dalje vjernici, koji se muče s istim pitanjima kao i mi. Ni njima sve ne ide glatko, iako se možda divimo, što je fra Ivica tu večer strpljija izvući ono najbolje. I ljudi su ih

Bitno je da svatko od nas sve što u zajednici čini, čini ne samo jer mu je to možda služba nego ponajprije jer je to dar njegove ljubavi svima, koji u tu zajednicu dolaze i jer, kako to kaže jedna od misnih molitava, „što svaki od nas prinosi, postaje na spasenje svima.“

vo isповijedao ili što je sestra Dragana kao iz rukava vadila molitve i nakane, za koje smo molili.

Papa Benedikt XVI. je na Trgu bana Jelačića mladima poručio među ostalim i ovo: „Došao sam ohrabriti vas u vjeri, ali i došao sam ohrabriti se vašom vjerom.“

I mi se oslanjam na vjeru drugih, računamo s njima, ali jednak tako trebamo biti spremni da i oni računaju na nas.

Zato sam doduše pozvan na zalaganje u zajednici, ali tako da poštujem i svoje mogućnosti i potrebe zajednice. Papu Benedikta je ohrabrio trg pun mlađih, koji su u tišini molili pred Presvetim, jer je osjetio da i oni nose njega, kao što su se oni radovali posjetu pape.

No, je li naša velika zajednica nama ohrabrenje? Ili onoga, do koga svake nedjelje stojim na misi i ne poznam, iako stojimo već godinama jedan pred drugoga?

Za prve kršćane glavna je oznaka bila: „Gledajte, kako se ljube!“ Ne, nije ni tamo sve išlo glatko, bilo je, što nam svjedoči primjer Hananije i Safire u Djelima apostolskim, i onih, koji su se htjeli okoristiti, koji se nisu držali pravila.

No ono, što je mene zadivilo na Gospu od anđela bilo je, što je i narod osjetio da se i fra Ivica i sestra Dragana trude, iz ove situacije, u kojoj se našla zajednica izvući ono najbolje. I ljudi su ih

u tome podržali sudjelujući u molitvi i pjesmi, čekajući i svi su na kraju izašli sretni, jer nitko nije ostao zakinut. Tko se htio isповjediti, mogao je. Tko je htio na misu, bila je i misa s improviziranim propovjedi i čak je fra Ivica misu slavio „za sve vas zbog vaše strpljivosti“, jer nije bila predviđena druga nakana, pa je svatko bio osobito uključen u misu.

Zajednica je bitna. Bitno je da prihvaćamo da drugi ima drukčiju potrebu od mene. Ja se možda nemam potrebu isповjediti, ali nitko se nije bunio, jer su mnogi tu potrebu imali zbog potpunog oprosta, kojega se tog dana moglo dobiti bilo za sebe živog bilo za nekog pokojnika.

Da, nije sve bilo savršeno na Gospu od anđela, ali u pravom smislu mogu kao sudionik reći: „Bolje nije moglo biti,“ jer sam i ja ponovno osjetio ne samo koliko je važno da kao zajednica budemo zajednica, nego i koliko je svaki pojedinac doprinio toj jedinstvenoj proslavi i time i mene potaknuo na to da ponovno razmislim: što je meni u Crkvi bitno?

Isusov odgovor je kratak i jasan: „Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio.“ Bitno je da svatko od nas sve što u zajednici čini, čini ne samo jer mu je to možda služba nego ponajprije jer je to dar njegove ljubavi svima, koji u tu zajednicu dolaze i jer, kako to kaže jedna od misnih molitava, „što svaki od nas prinosi, postaje na spasenje svima.“

SESTRA MIRA ODLAZI – SESTRA IVANA DOLAZI

Na redovitom izbornom provincijskom Kapitulu Školskih sestara franjevki Bosansko hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina, koji je trajao od 1. do 6. srpnja ove godine, naša s. Mira Bliznac je izabrana u Upravu Provincije, na mjesto zamjenice i prve savjetnice provincijske predstojnice s. Željke Dramac.

Kako je sjedište Uprave sestara u Sarajevu, provincijska predstojnica i zamjenica provincijske predstojnice uz još nekoliko sestara borave u takozvanoj provincijalnoj kući u Sarajevu. Sestra Mira stoga nakon tri godine djelovanja u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Beču, odlazi u sjedište Provincije sestara u Sarajevo, na Bjelave.

Danas, 29. kolovoza 2021. god. na nedjeljnim svetim misama u 9, 11, i 18 sati smo se oprostili od naše sestre Mire. Voditelj Misije fra Josip Koren je u ime misijske zajednice zahvalio sestri Miri za sav doprinos koji je kroz protekle tri godine dala ovoj zajednici, počevši od sviranja, dirigiranja, vođenja zborova, predavanja vjeronomućima, kreativnog i lijepog uređenja i kićenja crkve sve do rada drugih kućnih poslova. Zahvaljujemo sestri Miri na lijepom zajedničkom suživotu kao i na svoj dobroti i ljubavi koju je darovala ovoj zajednici. Neka je dobri Bog i dalje vodi i blagoslovni njezine putove.

Fra Josip je zatim predstavio i zaželio dobrodošlicu novoj sestri Ivani Džambas, koja je došla na mjesto sestre Mire. S. Ivana je rodom iz župe Bučići u Srednjoj Bosni. Po zanimanju je voditeljica crkvenog pjevanja i vjeroučiteljica. U Beč je došla iz Župe Bugojno gdje je djelovala posljedne tri godine. Sestri Ivani želimo lijepu dobrodošlicu i Božji blagoslov u radu na velikoj njivi Gospodnjoj u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Beču!

s. Dragana

SESTRA IVANA SE PREDSTAVLJA

Hvalite i blagoslivljajte Gospodina moga, zahvalujte njemu, služite njemu svi u poniznosti velikoj

Poziv je ovo svetog Franje na hvalu i zahvaljivanje Bogu za sve što jesmo i odakle smo. Mi, okupljeni u ovoj Hrvatskoj katoličkoj misiji, iz raznih smo mesta i vjerojatno svatko od nas za svoju rodnu grudu tvrdi da je posebna i najljepša. Dopustite to i meni. Bučići kraj Novog Travnika moje je mjesto rođenja i odrastanja i na koncu moje istinske pripadnosti. Započinjem s Bučićima i zbog obljetnica koje su podno Vlašića slavljene u ljetu ove 2021. Naime, 165 je godina od osnutka Župe, a 160. je obljetnica smrti biskupa fra Marijana Šunjića, dobrog i učenog fratra, revnog svećenika, ponosa i pravog pastira svoga naroda i najznamenitijeg bučičkog franjevca u povijesti Župe i šire.

Moja prisutnost na tim obljetnicama u Bučićima, mjestu moje istinske pripadnosti, značila mi je puno pred polazak u Beč, gdje sam, čini mi se, puno toga započela ispočetka. Grad je to u kojem je 28. rujna 1860. umro moj zemljak fra Marijan Šunjić. Bečani su nastojali da posmrtni ostatci ostanu kod njih, ali njegov subrat fra Marko Barać tražio je da se prenese i pokopa u crkvi u Gučoj Gori. Tako je i učinjeno. Kao franjevac, fra Marijan je u Beču izučio istočne jezike, što mu je u Bosni koristilo za pregovore

S. Ivana Džambas

s Turcima oko dozvola za gradnju crkava i škola. On je za te gradnje neumorno kucao na vrata austrijskih državnih dvorova i biskupijskih rezidencija, kako bi tražio financijsku potporu i posebnu pozornost poklanjao brizi za buduće naraštaje.

Još me nešto veže za ovaj grad i prije nego sam u njemu započela živjeti i dje lovati. U prometnoj nesreći 8. ožujka 1983. u Beču poginuli su otac i sin (Niko i Ivica Džambas). Velika žalost obuzela je tada obitelj Džambas. No, 11. ožujka 1983. u Travniku od oca Vlade i majke Danice r. Kolar rođena je djevojčica kojoj će poslije na krštenju dati ime Ivana – zbog strica koji je u 33. godini života iznenada napustio obitelj i svoga tromjesečnog sina. Ta djevojčica sam ja – s. Ivana – kojoj je od početka iskazivano puno ljubavi i pažnje u obitelji. Najstarija sam u obitelji, a imam još dvije mlađe sestre i brata.

Osnovnu školu završila sam u Stojkovićima, a srednju elektrotehničku u Novom Travniku gdje sam završila i osnovnu glazbenu školu te svirala narodni instrument harmoniku.

Kažu da sve potječe iz obitelji, pa tako i redovnički poziv. Istina, uvijek je u meni postojala želja za visinama, a kao mala sam vjerovala da će, ako se popnem na Vlašić, moći dohvatiti Boga. Nije mi se to ispunilo na taj način, ali jest u obitelji. Vjerujem da sam imala milost da je moja obitelj svjedočila živoga Boga i duboku vjeru u Njega te s Njim gradila međuodnose. U onome što smo imali zahvaljivali smo radosno, a isto tako prihvaćali križ i patnje u fajući se u Boga, koji zna kako sve naše životne putove uvijek izvesti na dobro. Obitelj smo u kojoj se svakodnevno molilo na čast Božje providnosti. Providnost Njegova i sada nas drži povezanim u ovim teškim vremenima.

Kao djevojčica bila sam jako povezana s časnim sestrama koje su djelovale u mojim rođnim Bučićima, a i u užoj i široj obitelji bilo je već ranije redovničkih zvanja: s. Mirjam Kolar, fra Jozo Marinčić, fra Pero Vrebac...

I ja sam od svoje osme godine bila aktivna u crkvi – recitirala, pjevala, čitala, pomagala sestrama oko uređenja crkve i sve drugo što je trebalo. Poslije i kao framašica posebno u framaškom zboru. Činilo me sretnom biti u crkvi, gledati sestre kako radosno rade i služe. Svjedočile su svojim životom da je prekrasno služiti Gospodinu i tako svojim primjerom budile nutarnji poticaj na življenje redovničkog života u meni u koji sam vjerovala još od malena i govorila da će biti časna sestra. Iako, bez obzira na mnoga redovnička zvanja u Župi i obitelji, moji najbliži su sumnjali u moje odluke zbog moje lepršave naravi i narodnog duha, otvorenosti i humora te moje živahnosti.

„Ne izabrate vi mene, nego ja vas“ (Iv 15,16)

Poziv na redovnički život prvo je Božja inicijativa. To znači da nije nešto za služeno i da je uvijek upućen konkretnoj osobi. I to valja osluškivati. To je poziv kojemu se ne može umaći. Poziv se ne događa odjedanput. To je nešto što u nama postoji i trebamo ga prepoznati, jer poziv je u nama kao sjeme kojemu treba dopustiti da kljija, ne gušiti ga, zanemarivati. Poziv se ne događa nenadano. Samo se odluka odgovora na poziv može dogoditi nenadano. I tada zastanemo pred sobom i pitamo se što se to događa. Budući da se poziv rađa unutar osobnog susreta s Kristom koji zove mene koja slušam i odgovaram, važno je dati vrijeme klijanju sjemena poziva, tj. slušanju i tada se može ispravno znati i odlučiti. Ne događa se slučajno da je netko pozvan na redovništvo, a netko drugi nije. Zato i govorim kako na to treba računati. Ne smatram da sam bolja od svojih sestara, ali Gospod je odabrao mene i ja sam se odazvala i živim radosno svoj poziv. Pozvao me ovakvu kakva jesam, a oblikuje me iz dana u dan.

U redovničku zajednicu Školskih sestara franjevki Krista Kralja Bosansko-hrvatske provincije došla sam nakon završene srednje škole. Bilo je to ujesen 2002. Godinu kandidature provela sam u sestarskoj kući na Gorici u Livnu. U Kloštru Ivaniću 2003. primljena sam u postulaturu, a sljedeće godine u novicijat. Prve zavjete položila sam 2005. u Livnu, a doživotne 2010. u Bugojnu. Prve godine redovničkog života provela sam u sestarskim samostanima u Kloštru Ivaniću i Zagrebu. Na Institutu za crkvnu glazbu „Albe Vidaković“ Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu završila sam dvogodišnji subotnji tečaj te stekla spremu voditeljice crkvenog pjevanja. Godine 2009. poslana sam u sestarsku zajednicu u Franjevački samostan u Zagrebu (Siget).

Na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove na Jordanovcu u Zagrebu završila sam studij teologije. Istovremeno sam vodila mješoviti župni zbor, dječji zbor, poučavala pravopričešnike vjeronauku, uređivala crkvu i u suradnji sa sestrama imala seminare za djevojke i žene u Župi Uzvišenje sv. Križa na Sigetu. Od 2018. sam u sestarskoj zajednici u Bugojnu, a u Župi sam djelovala kao voditeljica dvaju crkvenih zborova i sakristanka, te vjeroučiteljica u osnovnoj školi i župnoj zajednici. Aktivno sam sudjelovala u projektu Jačanje međureligijskog dijaloga u BiH u Udrudi Mreža žena vjernica Općine Bugojno, gdje sam vodila i radionice ručnih radova (zlatovez, slikanje na foliji, dekupaž i ukrašavanje svijeća).

Nakon svih tih skromnih, a toliko svojom raznolikošću, dinamičnošću, kreativnošću i ljepotom, susreta s dragim ljudima bogatih iskustava u školskom i župnom pastoralu, evo me ovdje – Am Hof – u tuđini, a opet među svojima. Nemam straha pred promjenom, promjena je neizbjegli dio života. Ne očekujem da će sve odmah ići od ruke, bit će tu pogrešaka i krivih poteza, ali idem dalje jer život je putovanje u jednom smjeru i to

Velika je ovo zajednica, mnoštvo ljudi, domovina u malome, različite aktivnosti i skupine koje se okupljaju unutar Misije. Župni pastoral veliko je polje rada, stoga želim služiti, djelovati ovdje punim plućima i moliti za drage vjernike u našoj Misiji da ostanu uz Crkvu i svoju vjeru koju im predadoše njihovi preci.

s puno promjena i to nosi život i živi život. No, ne mislim da je tajna uspjeha samo u ljudskom djelovanju. Duboko vjerujem da svako dobro djelo proizlazi iz Božjeg djelovanja, da je to djelo Duha Svetoga. Osobno uvijek molim Duha Svetoga da on vodi sav moj rad. Beskrajno sam mu zahvalna jer sve što imam i što jesam Gospodinovo je. Sve mi je darovalo.

Pustite dječicu k meni...

Velika mi je radost raditi s djecom i mladima jer, kaže Isus: „njihovo je kraljevstvo nebesko“ (Mk 10,14). Iako sam zapazila da ovdje u Misiji i nisu djeca baš aktivna i nema ih puno na svetim misama. To me, moram priznati, pomalo žalosti. Kad vidimo djecu i kad ih slušamo, mi odrasli se

odmah ljepše osjećamo, postajemo puni poleta, zanosa i oduševljenja. Kad djeca čitaju na sv. misi, ministiraju ili pjevaju, oni su potpuno uživljeni u to što čine. U tim trenutcima doživim da se zaista nebesko sa zemaljskim spaja i povezuje.

Zadovoljstvo mi je raditi i s odraslima koji su danas bez sumnje glazbeno obrazovani, nego prije nekoliko desetljeća. Glazba nas danas prati posvuda. Glazba je jezik božanskoga. Ona je vlastita čovjekovu isповijedanju vjere i slavljenju Boga. „Pjevajte Bogu pjevači vrsni! (Ps 47,6) – ovim citatom želim istaknuti kako je pjesma odjek razumijevanja i prihvatanja riječi. Pjevači znaju da jako puno naglašavam dušu i potičem ih da pjevaju iz duše, uma i srca te tako daju slavu Gospodinu. Liturgija je čitav moj život. Ona me oblikuje, a ja se kroz glazbu, služiteljicu liturgije, trudim pjesmom propovijedati Božje riječi.

Moj dolazak u ovu našu Misiju shvaćam kao dio Božjeg plana s mojim životom i životnim putem. Velika je ovo zajednica, mnoštvo ljudi, domovina u malome, različite aktivnosti i skupine koje se okupljaju unutar Misije. Župni pastoral veliko je polje rada, stoga želim služiti, djelovati ovdje punim plućima i moliti za drage vjernike u našoj Misiji da ostanu uz Crkvu i svoju vjeru koju im predadoše njihovi preci. Svi me pitaju jesam li se obikla, a ja velim da jesam. I jesam jer s ljudima meni ne treba puno da se obiknem, ali ono što mi fali jest dvorište, livada, zelenilo... Ponekad se između ovih zgrada osjećam stisnuto, čemu su doprinijela i pandemijska ograničenja. Oni koji poznaju moj rodni kraj, razumjet će jer znate i na vlašićkim prostorijama sam Boga tražila.

Ovaj veliki grad ima svoju ljepotu, bogatstvo umjetnina, crkava, vrtova, a ja volim prirodu i zelenilo, volim život i sve stvoreno. U prirodi ne samo da se odmaram, nego priroda mi je više mjesto koje mi govorи o Bogu, mjesto gdje se mogu zaustaviti, razmisliti i moliti. Ljubav sv. Franje prema prirodi i svemu stvorenom prepoznatljiva je u njegovu duhovnom životu, ponajprije u Pjesmi stvorova, u kojoj su svi stvorovi zajedno s čovjekom prikazani kao jedno bratsko i sestrinsko zajedništvo pred Bogom. Ljubav prema Bogu, čovjeku i svim živim bićima posvjedočio je svojim životom, stoga je istinski uzor koji treba slijediti. Radovat će se prigodi da upoznajem zato i zelenu okolinu Beča.

Eto, toliko o meni za ovaj put. Upoznavat ćemo se obostreno u susretima kroz svakodnevnicu. I nekad naša poznanstva traju i kao potpora jedni drugima u današnjim teškim vremenima. Dopustite mi ipak na kraju nadu da neću iz Beča otici poput fra Marijana Šunjića ili moga strica. Ako ste zaboravili kako su oni napustili ovaj lijepi grad, vratite se na početak teksta.

FRA IVICA OTIŠAO - FRA DARKO DOŠAO

U božićnom smu broju Naše Riječi 2021. pisali o dolasku fra Ivica Janjića u našu Misiju. Nakon samo 15 mjeseci provedenih među nama, uprava Provincije je 8. studenog donijela odluku o povratku fra Ivice u Hrvatsku, u Zagreb na novu dužnost. Fra Ivica je imenovan vicepromicateljem pastoralna zvanja, nacionalnim i zagrebačkim područnim duhovnim asistentom OFS-a i Frame.

Za većinu je to bilo iznenađenje, jer se fra Ivica lijepo uklopio, napose u radu s mladima. Vodio je Framu, držao kateheze za mlade, pripremao kandidate za krizmu, te bio kao svećenik aktivan u mnogim pastoralnim obvezama.

U nedjelju 14. studenog smo se na svim misama oprostili od fra Ivice, zahvalili mu na dosadašnjem radu u Misiji, i poželjeli mu Božji blagoslov na budućem radnom mjestu, a na večernjoj misi su se od njega na dirljiv način oprostili Framaši i zahvalili mu na vremenu provedenom zajedno. Fra Ivica je pozvao u goste časne sestre križarice iz Đakova, s Mirjam, s. Filoteu i s. Mariaangelu, koje su na misama svjedočile o svom odlasku u redovnički poziv.

U nedjelju 21. studenog smo na svim misama predstavili novog člana naše Misije, fra Darka Grmaču, ovogodišnjeg mlađomisnika, koji je naslijedio fra Ivicu Janjića, i zaželjeli mu dobrodošlicu.

FJK

RAZGOVOR S FRA DARKOM

Razgovarala: s. Dragana Tomic

Sveti papa Ivan Pavao II. često je govorio: „Ne bojte se! Želio bih da i nas to vodi u našim razmišljanjima u obiteljima, na poslu, fakultetu i u školi osobito u ovim vremenima. Radujem se svakom novom susretu i iskustvu s vama. Želim svima nama Božji blagoslov u našem životu i radu!

Fra Darko, lijepo te pozdravljam! Molim te da se za početak predstaviš čitateljima Naše Riječi i kažeš kako je tekao tvoj put do svećeništva.

Z ovom se fra Darko Grmača. Rođen sam 10. rujna 1995. godine u Zagrebu, od roditelja Mirka i Ljubice. Do svoje četrnaeste godine živio sam s roditeljima i starijim bratom Marinom u Kloštar Ivanici, gdje se moja obitelj doselila iz Kraljeve Sutjeske. Nakon toga upisao sam se u Franjevačko sjemenište i Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju u Zagrebu te maturirao 2014. godine.

Razdoblje sjemeništa bilo je zahtjevno, ali radosno i korisno. Dnevni red sjemeništa, svakodnevna molitva časoslova i sveta misa postali su nama sjemeništarima svakodnevica. Vjerujem kako su prijateljstva i navike koje sam stekao u ovom razdoblju duboko obilježili moj život. Nakon sjemeništa započinjem novicijat na Trsatu, te 2015. godine polažem prve privremene zavjete. Novicijat je vrijeme „kušnje“. Zamišljen je tako da osoba propituje sebe. Predstavlja li redovnički život volju Božju za njega, ali i da redovnička zajednica prepozna, pokazuje li osoba interes i ima li potrebne osobine za ovakav način života. Tako sam i ja u ovom razdoblju nastojao razlučiti i prepoznati svoj poziv kao franjevca.

Nakon novicijata, 2015. godine započinjem studij teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Razdoblje studija obilježeno je učenjem i osposobljavanjem za svećeničku službu, ali i životom

u bratstvu. Svečane zavjete polažem 2019. godine, a iduće 2020. godine završavam svoj studij i zaređen sam za đakona. U lipnju ove godine zaređen sam za svećenika, te mi je podijeljena služba župnog vikara u Župi sv. Nikole u Čakovcu, gdje sam bio do odlaska u HKM Beč.

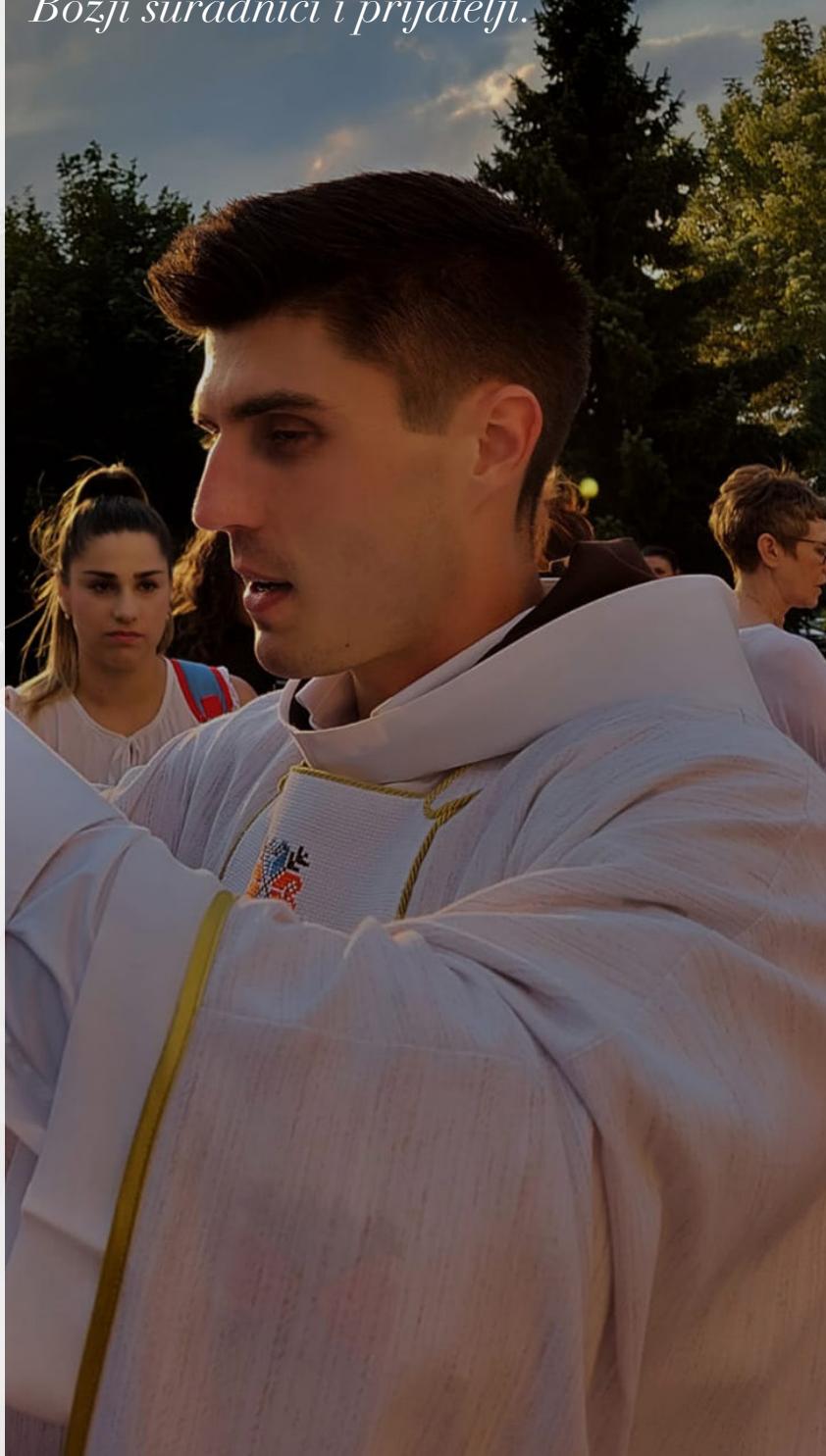
Živimo u vremenu kada se rijetki mlađi odlučuju na redovnički i svećenički poziv. Ti si u samostan otišao vrlo mlađ sa svega 14 godina. Možeš li nam reći nešto o svom pozivu?

Naćin na koji sam postao svećenikom danas je pomalo neuobičajen. Iako je prije redoviti put do svećeništva podrazumijevao boravak u sjemeništu, u razdoblju srednjoškolskog obrazovanja, danas je to rijetkost. Većina mlađih svećenika za svoj se put opredijelila nakon srednje škole ili čak i kasnije. Mogu reći kako mi nije žao što sam s 14 godina otišao u samostan i pohađao sjemenište. Dapače, iskustva koja sam stekao i franjevački život koji sam upoznao iznutra u tom dječačkom razdoblju učvrstili su moju odluku i omogućili mi da kasnije donesem zrelu odluku o svom svećeničkom i franjevačkom pozivu. Zahvalan sam Bogu na tome, kao i na svemu onome što se kasnije događalo u mom odgoju i pripremanju za svećeništvo i franjevaštvo.

Nakon sjemeništa i bogoslovije nastavljaš svoj put najprije kao đakon, a poslije i kao svećenik. Možeš li nam reći gdje si sve do sada bio i koje si dužnosti izvršavao?

Prvu službu u Crkvi vršio sam u Našicama i to kao đakon. Tih devet mjeseci bilo je vrlo značajno za moju pripremu za svećeništvo. Naime, našička župa je velika i zahtjevna, te sam imao brojne prilike predslaviti sakramente krštenja i ženidbe, predvoditi sproveđe, propovijedati i činiti sve drugo što pripada đakonskoj službi. Osim toga, radio sam i s propovjescnicima, križmanicima, ministrantima i mladima. Nastojao sam ih uvijek usmjeriti na druge ljude, osobito one u potrebi. Imali smo tako i humanitarne akcije, druženja, izlete. Nakon svećeničkog ređenja ovoga ljeta, stigao sam u Čakovac u kojem sam bio do 18. studenoga, kada sam došao u Beč. U Čakovcu sam tek započeo svoju svećeničku službu. Bila mi je povjerena i Frama, koja me oduševila i s kojom sam rado krenuo u jednu novu priču. Sveta misa, ispovijedanje, Frama, rad i druženje s mlađima i sportašima, obilježili su ovih nekoliko mjeseci mog boravka u Čakovcu, a onda sam na moje iznenađenje, premješten ovdje u Beč. Iz ovog mog kratkog iskustva htio bih naglasiti ulogu vjernika iz

Htio bih naglasiti ulogu vjernika iz Našica i Čakovca, ali i drugih mesta koji su me zapravo osnažili na mom redovničkom i svećeničkom putu. Uopće ne sumnjam da će tako biti i u Beču i iskreno se radujem svom životu i radu ovdje u Beču, gdje ćemo zajedno biti Božji suradnici i prijatelji.

FRA MARKO VUKOVIĆ DOŠAO UMJESTO POKOJNOG FRA DAROSLAVA MIKLAUŠIĆA

Nakon što je fra Daroslav u ožujku ove godine preminuo, čekali smo pola godine na novog člana naše zajednice. Tako je uprava Provincije Sv. Ćirila i Metoda iz Zagreba, ovog ljeta donijela odluku da od 1. rujna ove godine na mjesto fra Daroslava dođe fra Marko Vuković. Fra Marko je zadnjih pet godina franjevac, a prije toga je bio dijecezanski svećenik u Bokokotorskoj biskupiji. U nedjelju 22. kolovoza na svim svetim misama u našoj Misiji smo ga službeno predstavili.

Fra Marko nije nepoznat našoj misijskoj zajednici. Godinama je dolazio ovdje na blagoslove obitelji, kao i u posjet kod svoje braće i sestre koji žive u Beču. No, po prvi put je ovdje službeno namješten od Uprave Hrvatske franjevačke provincije svetih Ćirila i Metoda. Došao je iz Župe Svetog Josipa Radnika u Borovom Naselju gdje je bio župni vikar posljednju godinu dana.

Fra Josip Koren, voditelj Hrvatske katoličke misije u Beču poželio je dobrodošlicu fra Marku te mu zaželio plodonosan rad i Božji blagoslov u HKM-i u Beču.

s. Dragana

Našica i Čakovca, ali i drugih mesta koji su me zapravo osnažili na mom redovničkom i svećeničkom putu. Uopće ne sumnjam da će tako biti i u Beču i iskreno se radujem svom životu i radu ovdje u Beču, gdje ćemo zajedno biti Božji suradnici i prijatelji.

Imaš li neku poruku za naše čitatelje?

Sveti papa Ivan Pavao II. često je govorio: „Ne bojte se! Želio bih da i nas to vodi u našim razmišljanjima u obiteljima, na poslu, fakultetu i u školi osobito u ovim vremenima. Radujem se svakom novom susretu i iskustvu s vama. Želim svima nama Božji blagoslov u našem životu i radu! Mir i dobro!

FRA IVICA PEČNIK OTIŠAO U SYDNEY

Fra Ivica Pečnik koji je od 2017. do 2018. vršio službu đakona u našoj Misiji, a onda bio i kao svećenik na službi u Misiji, od mlade mise 24. lipnja 2018. pa sve do ljeta 2020., odnosno zbog čekanja vize za Australiju do ljeta 2021., konačno je dobio zeleno svjetlo za ulazak u Australiju, te je zadnjih dana bio s nama u Misiji, jer mu je zrakoplov za Sydney poletio iz Beča u utorak, 23. studenog. Tamo djeluje u Hrvatskom katoličkom centru Gospe velikog hrvatskog zavjeta u dijelu Sydneya koji se zove Blacktown. Fra Ivici, koji se je kao mladi svećenik kalio u Beču u našoj Misiji, poželjeli smo sretan let do Sydneya i Božji blagoslov među našim pukom u dalekom svijetu.

FJK

ZAZIV DUHA SVETOGLA ZA POČETAK NOVE ŠKOLSKE I AKADEMSKE GODINE I UPIS DJECE ZA NOVU VJERONAUČNU GODINU U CRKVI AM HOF

s. Dragana

Nedjelju 12. rujna 2021. obilježili smo molitvom Duhu Svetom za početak nove školske i akademske godine. Svećenici, fra Marko Vuković i fra Josip Sedlar, na svetim su misama molili za učenike, studente i učitelje da ih prati Božja blizina i Njegov blagoslov, a dobri Bog neka štiti i jača sve članove odgojne zajednice i učini plodnima njihove napore kako bi novi naraštaji napreduvali u stjecanju znanja i kršćanskih kreposti. Roditelje su potaknuli na odgovornost u odgoju djece, a djecu da prepoznaju žrtve svojih roditelja koji se za njih brinu. S. Ivana Džambas, orguljašica u našoj Misiji, ovom je prilikom pripremila pjesme za zaziv Duha Svetoga, a s. Nikolina Pejić, voditeljica grupe čitača na misnim slavlјima, pripremila je djecu i mlade koji su čitali čitanja i molitvu vjernika za početak nove školske i akademske godine.

Upis na vjeronauk smo imali u subotu 25. 9. 2021. U 10:00 sati na vjeronauk su se upisala djeca od 1. do 7. razreda, a krizmanici u 11:00 sati. Roditelje je na početku upisa pozdravio fra Josip Koren, voditelj Hrvatske katoličke misije u Beču. Zaželio je dobrodošlicu djeći i roditeljima u crkvi Am Hof te započeo s uvodnom molitvom za početak susreta.

Raspored vjeronauka 2021/22.:

PETKOM:

16 h
s. Dragana (krizmanici)
fra Marko (krizmanici)

17 h
s. Dragana (krizmanici)
fra Darko (krizmanici)

SUBOTOM:

9,30 h
fra Darko (krizmanici)
s. Dragana (krizmanici)

10,30 h
fra Marko (krizmanici)
s. Nikolina (prvopričesnici)
s. Dragana (prvopričesnici)
s. Ivana (dječji zbor)

11,30 h
fra Darko (krizmanici)
s. Ivana (prvopričesnici)
s. Nikolina (prvopričesnici)
fra Marko (6. i 7. razredi)

12,30 h
s. Ivana (3., 4. i 5. razredi)

100 GODINA MARIJINE LEGIJE

s. Lucija Peko, s. Ivanka Mrnjavac

Legija, katolička laička zajednica osnovana je u Dublinu u Irskoj 7. rujna prije 100 godina. Mala skupina vjernika okupila se na molitvu sa željom da pomogne bližnjemu, a iz te skupine rodila se Marijina legija, koja je raširena po cijelome svijetu. Ove 2021. obilježavamo 100. obljetnicu osnutka Marijine legije. Tako smo od 3. do 5. rujna u Beču imali proslavu povodom 100. rođendana Marijine Legije. Proslavu je organizirao Senat, najviše upravno legijsko vijeće u Austriji. Tom vijeću pripadamo i mi legionari naše Misije sa svojim prezidijima i kurijom. Toj proslavi nazočilo je 17 aktivnih članova naše Misije, te oko dvadesetak molitvenih članova i prijatelja.

Proslava je započela svečanom sv. misom u Rochuskirche 3. rujna u 15 sati. Očitovala se ljepota zajedništva, a Pater Emanuel Maria iz franjevačkog samostana Willach u propovijedi reče: „Naša vremena su teška, a i vrijeme kada je osnovana Marijina legija bilo je teško. I u ovom našem vremenu naše poslanje je pristupiti svakoj duši, prema

onoj evanđeoskoj „podite po svem svijetu“.

Legionari su kamenčići, koji posloženi zajedno čine lijep mozaik. Nakon sv. mise legionari su obavljali ulični apostolat, dijeleći čudotvorne medaljice i prigodni materijal i pozivajući na sv misu. U 19:30 h u Peterskirche je bilo euharistijsko klanjanje kao i sat Božjeg milosrđa. U košaru smo mogli staviti naše nakane i zahvale.

Drugog dana, 4. rujna, proslava je započela procesijom s Heldenplaza do Stephansdoma. Procesiji je nazočilo oko 700 sudionika. Legionari su doputovali iz cijele Austrije sa svojim duhovnicima. U procesiji smo nosili kip Majke Božje Fatim-ske te legijska obilježja, a molili smo krunicu i litanije te pjevali pobožne pjesme.

Stephansdomu smo prije sv. mise mogli čuti svjedočanstva. Tako je vikar biskupije Graz svjedočio kako je kao legionar osjetio poziv za svećenika, a osoba koja je preko legije upoznala katoličku vjeru, sad je legionar već preko 40 godina.

Svečanu sv. misu je predvodio biskup Klaus Küng, a u koncelebraciji je bilo tridesetak svećenika, među kojima i naš duhovnik fra Josip Koren. Poslije smo imali zajednički ručak i druženje ispred Biskupske palače. U 16 h i u 19:30 h smo mogli prisustvovati kazališnoj predstavi o Franku Duffu,

koji je 7. rujna 1921. utemeljio Marijinu legiju. Predstavu su igrali mlađi legionari u dvorani znanosti (Aula der Wissenschaften).

Zadnjeg dana, 5. rujna u 8:30 h započeo je Marijanski kongres s temom: „S Marijom svjetu donijeti Isusa“. Predavanja su održali prof. dr. Mafred Hauke i prof. dr. Hanna-Barbara Gerl-Falkowitz. Naša proslava je završena sa sv. misom u Stephansdomu.

**Podite po svem svijetu.
Zagrijmo ovaj svijet majčinskom ljubavlju.**

Podite po svem svijetu.

*Zagrijmo ovaj svijet
majčinskom ljubavlju.
Što mogu još učiniti da
Bog bude više ljubljen?*

*Osobna svetost,
ostati vjeran Isusu i u
teškim vremenima.*

*Legionar ne živi samo
za sebe, već želi i
drugima pomoći da
nađu put ka Isusu.*

*Biti misionar nije
samo otići u svijet,
već legionarska
služba zahtijeva da
budemo misionari i
u svojoj okolini.*

Što mogu još učiniti da Bog bude više ljubljen?

Osobna svetost, ostati vjeran Isusu i u teškim vremenima.

**Legionar ne živi samo za sebe, već želi i drugima pomoći da nađu put ka Isusu.
Biti misionar nije samo otići u svijet, već legionarska služba zahtijeva da budemo misionari i u svojoj okolini.**

Ovo je samo jedan dio poruka koje smo mogli ponijeti sa sobom. Obogaćeni, ohrabreni, ponosni, legionari su se vratili svojim domovima i matičnim prezidijima. Hvala Majci Božjoj na svim milostima i radostima.

POSVETA ISUSU PO MARIJI

Kao i kod svih velikih pothvata, potrebno se je pripremiti za nastupajuće razdoblje. Tako i kod posvete Isusu po Mariji. Neophodno je pomicati, moliti za spoznaju o samome sebi. Potrebno je prije svega dobra isповijed, iskreno i raskajano srce, ponizno svjesni svoje grešnosti, tražiti pomoći od Duha Svetoga i zagovor Majke Božje, da nas ojačaju na putu posvete. Kroz ovu pobožnost spoznajemo toliko toga što nas sputava u našem duhovnom životu. Omogućava nam pravu sliku o nama samima. Zato je potrebno napraviti vizitaciju našeg života, naših stavova. Iz godine u godinu, uviđamo koliko toga trebamo odbaciti. Isprazniti dušu od duha svijeta i samih sebe, kako bi se po Mariji naša duša ispunila Isusom. Tako postajemo svjesni Božje prisutnosti svuda oko nas. Sve škole duhovnosti imaju isti izvor – Sveti pismo. Imaju isti cilj svetosti i puno zajedništvo s Ocem po Kristu i Duhu Svetom. Sv. Ljudevit kroz 33 koraka nas uvodi u trajno predanje Isusu po Mariji. Koliko više nastojimo oko posvete, toliko ćemo se više duhovno obogatiti.

Čitajući kroz 33 dana posvetu, napredujemo o spoznaji tereta grijeha, ovisnosti, slabosti, ali nam daje i snagu na putu svetosti, na putu čišćenja. Da bismo na kraju posvete mogli reći: „Tvoj sam sav i sve moje pripada tebi moj ljubezni Isuse“. Tada je „Sva sam Tvoja kraljice i majko moja, sve što imam tvoje je“ početak pravednog puta, prema jedino bitnome, a to je naš otkupitelj i spasitelj Isus vječna mudrost.

s. Manda Josipović

Unašoj Misiji kao i prethodnih godina, Marijina legija organizira duhovnu obnovu, 33 koraka Isusu po Mariji. Ja sam osobno doživjela, veliku dubinu i promjene u mojoj duši kod čitanja i razmatranja u 33 koraka. Dobijem snagu da mogu lakše nositi i shvatiti patnje i poteskoće. Vrati se mir i dobije se snaga oprštanja. Već pet godina obavljam ovu posvetu i uvek iznova je prisutna spoznaja, da po Mariji lakše dolazimo ka Isusu.

s. Ruža Jurković

SVEČANA ZAHVALA ZA PLODOVE ZEMLJE I OTVORENJE NOVE JAVNE KNJIŽNICE U RAASDORFU

Ivo Baotić

Unedjelju, 19. rujna 2021. godine u malenom mjestu Raasdorfu kraj Beča, u kojem je smještena i jedna od filijala naše Misije, u dvorištu je ispred Doma kulture i knjižnice svečano proslavljenja sveta misa pod kojom su i domaći vjernici Austrijanci i Hrvati, koji se okupljaju na toj filijali zahvalili za plodove zemlje.

Slavlje je uz koncelebraciju fra Josipa Korena predvodio domaći župnik dr. Arkadiusz Marek Borowski.

Dok je domaći župnik u svojoj propovjedi u središte stavio zahvalnost Bogu ne samo za plodove zemlje, nego i za sve druge darove, kojima nas Bog stalno obdaruje, fra Josip se obratio Hrvatima i pozvao ne samo na zahvalnost Bogu nego i najavio da bi se uskoro, kada se dovrši obnova crkve u Raasdorfu opet slavile mise u toj crkvi dva puta mjesečno.

Nakon homilije uslijedio je blagoslov krune s plodovima zemlje i svečana molitva vjernika, te euharistijsko slavlje.

Na kraju mise uslijedio je još jedan svečani događaj, otvaranje novouređene javne knjižnice u Raasdorfu, koja je najprije 2011. godine utemeljena kao knjižnica za djecu i mlade, a sada, kada je preseljena u nove prostorije i postala susjed domu kulture, pretvorena je u knjižnicu za odrasle.

Ova knjižnica je ne samo jedna od šezdesetak knjižnica u bečkoj nadbiskupiji, kojima su pokrovitelji i crkvene ustanove i župe, nego je uz to 2018. godine prva, koja je dobila i hrvatski odjel s knjigama na hrvatskom jeziku, u čemu su uvelike pomogli veleposlanstvo Republike Hrvatske i crkveno knjižničarsko djelo Bečke nadbiskupije, koje kao krovna organizacija okuplja javne knjižnice s crkvenim pokroviteljima.

Najprije se okupljenima obratio gradonačelnik Raasdorfa Walter Krutis, koji je istaknuo zahvalnost svima, koji već dugi niz godina skrbe o radu ove male javne knjižnice. Posebno je istaknuo i važnost upravo javnih knjižnica, te posebno zahvalio voditeljici knjižnice Beate Rauchberger, koja je, uz sve druge projekte, bila i glavna

pokretačica za otvaranje hrvatskog odjela, jer je željela i hrvatskoj zajednici pružiti mogućnost da u knjižnici pronađu nešto za sebe.

Uz pomoć Ive Baotića, koji je na misi pročitao prvo čitanje, a na svečanosti predstavljao crkveno knjižničarsko djelo Bečke nadbiskupije, uspostavljen je tada kontakt s veleposlanstvom Republike Hrvatske u Beču te smo preko njih dobili donaciju hrvatskih knjiga za djecu i mlade u vrijednosti od nekoliko stotina eura. Ova knjižnica tako i Hrvatima pruža knjige na maternskom hrvatskom jeziku i time doprinosi očuvanju jezika predaka i u tuđem svijetu.

Nakon gradonačelnika Raasdorfa okupljenima se ispred zemaljske vlade Donje Austrije obratila i Verena Resch, jer je glavni pokrovitelj knjižnice Raasdorf Općina Raasdorf, dok je Župa drugi pokrovitelj. Gospođa Resch je novoj knjižnici poželjela mnoge čitatelje i uspješan rad, a nakon toga je župnik Borowski predvodio blagoslovnu molitvu te zajedno s fra Josipom i prisutnima obišao i blagoslovio prostorije knjižnice.

Knjižnica je uobičajeno otvorena petkom od 16 do 18 sati, te nedjeljom nakon župne mise u 8:30, a svi su dobro došli i nadamo se da će i Hrvati iz Marchfelda ali i šire iskoristiti i ovu ponudu te potražiti zanimljiv fond knjiga na hrvatskom jeziku u knjižnici u Raasdorfu.

HODOČAŠĆE U MARIA GUGGING

fra Marko Vuković

Toga smo se jutra, 25. rujna, uputili tramvajem br. 41 sa Schottentora u pravcu Schlossparka put Marijina svetišta – Maria Gugginga. Na svakoj su tramvajskoj stanici ulazili novi hodočasnici. Nakon pola sata okupili smo se u velikom broju u parku i izmjenili osmjehe, razgovore i pozdrave. Bilo je tu mladih, starih, djece, roditelja, zaljubljenih i cijelih obitelji koji žele s Bogom, Marijom i Njezinim zagовором započeti novu školsku godinu.

Započeli smo hod s molitvom koju sam predmolio, a časna sestra Lucija pratila pjesmom. Neki koji su brojali rekoše da nas je bilo oko 340. Svaka čast i pohvala hrabrim hodočascnicima. Kolona je krenula pješke tempom koji je odgovarao svima, mlađima i starijima. Svakih smo pola sata imali stanku i malo se osvježili. To je bila divna prilika za druženje, upoznavanje i ugodni razgovor. Put je bio uglavnom dobar, pomalo ravno, uzbrdo, nizbrdo, kruvdavo, zapravo kao i naš ljudski život.

Kao novi dušobrižnik, koji sam tek mjesec dana u Misiji, bio sam oduševljen s osmješima na licima ljudi i djece pa ako se pojavio umor ili znoj na licu, on je uz žamor, priču, pjesmu i molitvu brzo bio zaboravljen. Na svakom smo odmoru izmolili jednu deseticu krunice i zapjevali pjesmu u čast nebeskoj Majci. Negdje oko 15 sati smo se bližili svetištu naše Majke, koja nas je raširenih ruku dočekala kao što čini svaka majka.

Cijelim putem je jedno ime bilo prisutno na našim usnama i mislima, naš fra Daroslav, kojega je Gospodin ne tako davno pozvao k sebi, a koji je bio godinama duša ovog hodočašća. Gospodin mu dao svoj mir i pokoj i misa koju smo u svetištu slavili, bila je za njega prikazana. Mislim da nas je gledao s nebesa i blago nam se smiješio.

Kada smo stigli u samo svetište, ono je već bilo ispunjeno hodočascnicima koji su došli automobilima ili autobusom, jer su bili sprječeni poći s nama pješice. Uistinu mnogi su tu sklopili svoje ruke i utekli se molitvi i zahvalu našoj nebeskoj Majci. Da bi bila misa što ljepša i skladnija pobrinula se obitelj Šokić, koja je uzveličala misu lijepim pjevanjem i sviranjem. Osjećao sam se radosno i ponosno, jer sam se prije puta plašio hoće li moći prehodati taj put do naše nebeske Majke.

Mislim da nikome nije bilo žao truda i znoja i da ćemo se u još većem broju okupiti ponovo na našem sljedećem hodočašću. Naša nebeska Majka neka nas čuva i brani da sretno živimo, a naši učenici i studenti da dobro uče i postignu lijepe uspjehe.

nas je podsjetio, jer se tog dana slave anđeli čuvari, na molitvu iz djetinjstva - „Anđele čuvari mili“, koju smo kao djeca učili, ali koju smijemo i trebamo moliti i kao odrasli, jer Bog je svakome od nas dao anđeoskog pratioca, koji nam treba pomagati i čuvati nas od zla.

Sveti Franjo je bio poput anđela i prozvan je serafskim ocem.

Susret svetoga Franje i gubavca je Franju promijenio, shvatio je važnost

malenosti i sebe i zajednicu onih, koji su htjeli živjeti kao on, nazvao je „manjom braćom“. Franjo se odrekao dotadašnjeg života, hodao je obučen samo u haljinu od vreće i bos i sigurno nije htio osnovati franjevački red. Franjo je htio biti jednostavan i zato je prvi oslikao jaslice, kako bi približio ljudima otajstvo Božića, ali i kako bi i nas podsjetio na dostojanstvo, koje smo primili od Boga, koji je svakoga od nas stvorio. Veselje, koje ga je krasilo, nije svetoga Franju odvojilo od suošćanja s drugima, te je, kada mu

je Bog progovorio i poslao ga „Idi i pravi moju crkvu!“ to shvatio doslovno i materijalno, a tek kasnije je shvatio puni smisao tog poziva da treba ne samo obnoviti građevine nego još više treba obnoviti vjernike, članove žive Crkve. Shvatio je da od Boga imamo milost uvijek iznova započeti, jer „do sada nismo učinili ništa“. Nije time htio obezvrijediti do tada učinjeno, nego je htio podsjetiti i nas da i mi trebamo stalno graditi dalje, jer smo mi danas pozvani biti glasnici Božje ljubavi u svijetu.

Treći dan trodnevnice smo započeli tradicionalno obredom preminuća svetoga Franje, prisjećajući se trenutaka njegove smrti, pjevajući s njim psalam „Iz svega glasa vapijem Gospodinu“, slušajući izvještaj o njegovoj smrti te proglaš generalnog ministra brata Ilike o smrti brata i oca Franje. Svečani obred preminuća i svetu misu predvodio je u koncelebraciji s fra Markom Vukovićem i fra Radovanom Čorićem, fra Ivicom Janjićem, a pjevanje su pod vodstvom sestre Ivane Džambas zajedno predvodili zbor mlađih i mješoviti župni zbor.

U propovijedi fra Ivica se osvrnuo na to da bismo u odnosu s Bogom od djece trebali naučiti primati bez da smo nešto zaslužili. Bog nas ljubi bez da smo mi to nečim mogli zaraditi, te trebamo prestati razmišljati da mi nebo možemo zaslužiti nekakvim molitvama, pobožnostima, duhovnim životom ili bilo čime drugim. Mi se možemo samo otvoriti Bogu, koji nam želi, jer smo njegova djeca, darovati nebo baš kao što je roditelj poklanja djetetu svoju ljubav od djetetova rođenja. Boga trebamo, baš kao što je to doživljavao i sveti Franjo, doživljavati kao istinskog Oca, kojemu se možemo i trebamo potpuno predati baš kao što je Franjo to učinio kada je zemaljskom ocu predao čak i svoje odijelo.

Nije za nebo bitno ništa zemaljsko nego otvorenost za Božji dar neba i

kraljevstva Božjega, koje svakome od nas Bog želi pokloniti jer nas ljubi.

Jutarnju misu na samu svetkovinu je uz koncelebraciju fra Ivice Janjića i fra Marka Vukovića predvodio fra Josip Koren, voditelj Misije.

Svečanu večernju misu predslavio je uz koncelebraciju fra Ivice Janjića, fra Marka Vukovića, fra Bože Sarafa i fra Josipa Sedlara, fra Radovan Čorić, koji se u homiliji zapitao, što je to privuklo ljude da ne samo u Franjino doba nego i kroz kasnija stoljeća sve do danas slijede tog mladića iz Asiza, koji nije bio ni lijep, ni utjecajan, ni moćan, ali je svojim veselim služenjem Gospodinu u jednostavnosti i skromnosti privukao mnoge sve do danas.

Radost se osjetila i osjeća se i danas u služenju članova franjevačke redovničke obitelji, koja je danas proširena diljem svijeta.

Svojim pjevanjem slavlje je uveličao župni zbor, a mnogi članovi Franjevačkog svjetovnog reda nosili su kao vidljivi znak pripadnosti franjevačkoj obitelji osmijeh na licu i franjevačke pasiće. Franjo je, istaknuo je propo-

je „Gospodin dao braću“ te smo i mi danas pozvani, poput Franje, predati sebe i svoj život potpuno Bogu i postati poput njega živo evanđelje našemu vremenu.

Nakon svečanog euharistijskog slavlja članovi ogranka franjevačke obitelji, oci franjevcii, školske sestre franjevke, braća i sestre iz Franjevačkog svjetovnog reda i iz FRAME, su slavljne nastavili uz bogatu trpezu i radosnu pjesmu i druženje.

Molitvu blagoslova predvodio je fra Bože Saraf, a fra Ivica Janjić se primio gitare i zapjevalo s Framašima najprije duhovne pjesme, a onda smo pod vodstvom framaša Šime zapjevali i, kako reče fra Marko, „i one druge pjesme“ te uz razgovor nastavili druženje i zajedništvo. Pri tome je bilo vidljivo ne samo da su mnogi uživali u zajedništvu nego i da nam je toga nedostajalo, no neki su se u susama prisjetili i fra Daroslava, koji nas, vjerujemo, prati molitvom i zagovorom iz Kraljevstva Božjega, a u mnogima od nas je ostavio neizbrisiv i jedinstven trag.

OBEĆANJA FRAME BEČ

U subotu, 23. listopada 2021. sedmero članova Frame Beč odlučilo je slijediti Krista po uzoru na svetoga Franju. Uz geslo „Kušajte i vidite kako je dobar Gospodin!“ (Ps 34,9) izrekli su svoje „Evo me!“

Za obećanja smo se pripremali duhovnom obnovom koju je vodio naš duhovni asistent fra Ivica Janjić na kojoj smo se kroz različite aktivnosti, poput Lectio divina, duhovno pripremali.

“Kušajte i vidite kako je dobar Gospodin!“

Svetu misu u 18,00 h predvodio je naš duhovni asistent fra Ivica Janjić u koncelebraciji s fra Josipom Ćibarićem, koji nas je u svojoj propovijedi podsjetio da nas drži samo vjera i da nikada ne zaboravimo ovu crkvu, ovaj oltar i ovaj trenutak kada smo obećali Bogu da ćemo kroz godinu dana živjeti po uzoru na svetog Franju, crpeći snagu iz euharistije uz zagovor Blažene Djevice Marije. Svetu misu i obred obećanja ukrasilo je i pjevanje našeg Zbora mlađih „Laudamus“.

Jako puno nam je značila i prisutnost drugih Frama zagrebačkog područja, što prošle godine zbog pandemije koronavirusa nije bilo moguće. Petero nas je dalo obećanja po prvi put, a dvoje je obnovilo svoja obećanja. Nakon svete mise svi smo se uputili u našu župnu dvoranu, gdje smo

se, nakon premijere našega filma, svi zajedno družili uz pjesmu, jelo i piće.

Sutradan, u nedjelju, imali smo izvore za novo vodstvo Frame Beč. Tako smo izabrali za predsjednicu Antonelu Đeno, za potpredsjednika Andreasa Perkovića, za voditeljicu formacije Magdalenu Barušić, za tajnicu Frame Josipu Ivanović i za blagajnicu Miriam Lovrić.

Josipa Ivanović

PISMO IZ VAREŠA

s. Snježana Pavić

Dragi prijatelji Male škole, dragi dobročinitelji! Pred nama je još jedno došašće koje dočekujemo u ozračju epidemije i epidemioloških mjera, ozračju koje nosi sa sobom puno neizvjesnosti, nesigurnosti pa i određenih strahova. Sve ovo moglo bi nas, ljudski gledajući, obeshrabriti, poljuljati i uplašiti. Međutim, kao vjernici ipak na sve možemo i trebamo gledati očima vjere i povjerenja u Boga koji sve vodi. Unatoč tolikim nesigurnostima mi svoju sigurnost stavljamo u Božje ruke. Zar se onda trebamo bojati? I upravo glavna poruka došašća i jest da se ne bojimo jer Bog naš dolazi, dolazi da nas spasi.

Ovim mislima želim pozdraviti sve vas u Hrvatskoj katočkoj misiji u Beču, kao zajednicu ali i svakog pojedinog. Želim vam reći da ste bili i da ćete biti posebno prisutni u našim molitvama u ovo vrijeme koje je pred nama. To je trenutno jedini način da vam pokažemo našu blizinu i izrazimo našu zahvalnost, a vjerujemo da moć molitve nadilazi sve granice. Mala škola i svi mi u njoj trenutno živimo dinamiku koja je manje više prisutna svugdje oko nas. Od svakodnevnih briga za zdravlje, školske obvezе, aktivnosti, do onih malo ljepših i ugodnih, a to su pripreme za božićno vrijeme kroz molitvu, susrete, pjesmu i sl. Sve to postaje još življe ako znate da je ovo zajednica u kojoj trenutno živi 23 djece u dobi od 5 do 19 godina, u kojoj živi i radi 8 sestara i tri odgajateljice. Tu su također i dvije djevojke koje su nekad boravile u Maloj školi kao štićenice, a sada su se vratile odraditi stažiranje, ili jednostavno svoje slobodno vrijeme od studija pokloniti djeci kojoj treba pomoći oko pojedinih predmeta. Zaista je lijepo doživjeti da oni u koje smo godinama ulagali sada mogu pomoći drugima. To je sigurno najveća nagrada, prije svega vidjeti njih sretne i zadovoljne, a onda i prepoznati da je dugogodišnje ulaganje u njih zaista urodilo velikim plodom.

U tome želimo iskreno zahvaliti i vama koji ste sve ove godine, zajedno s nama, ulagali u tu djecu. Bez vas i vaše pomoći mi ne bismo bile u mogućnosti pružiti ovoj djeci adekvatnu brigu, svu stručnu pomoć koju su trebali, jer bismo bile ograničene na ono što imamo. Zahvaljujući vama mi smo bile slobodne djeci ponuditi različite aktivnosti kroz koje su mogli rasti, izgrađivati se, osposobljavati, prepoznavati svoje kvalitete i usmjeravati se na ono čime se u životu žele baviti.

Životno putovanje donijeti. Tim putem kročimo računajući uvijek na Božju blizinu i njegovu providnost, ali i s velikim povjerenjem i zahvalnošću prema svim ljudima koje je stavio i koje će staviti na naš put.

Vama od srca želimo da vam ovo vrijeme priprave bude vrijeme radosnog iščekivanja, blagosti prema drugima, povjerenja u Boga koji sve vodi, ali i u ljude koje šalje u naš život. Neka nam ovo vrijeme bude vrijeme milosti, otvorenosti prema svemu što je dobro i plemenito, kako bismo Božić dočekali čista srca koje će biti spremno primiti Novorođenoga. Tako su tijekom ljeta iz Male škole otišle četiri djevojke koje su krenule samostalno u život, s osjećajem da u Maloj školi uvijek imaju drugu obitelj. Tijekom ove godine mi smo proširele našu obitelj sa sedam novih članova. Tako smo ponovno krenule malim koracima prema novim velikim izazovima koje će nam zajedničko

Bez vas i vaše pomoći mi ne bismo bile u mogućnosti pružiti ovoj djeci adekvatnu brigu, svu stručnu pomoć koju su trebali, jer bismo bile ograničene na ono što imamo. Zahvaljujući vama mi smo bile slobodne djeci ponuditi različite aktivnosti kroz koje su mogli rasti, izgrađivati se, osposobljavati, prepoznavati svoje kvalitete i usmjeravati se na ono čime se u životu žele baviti.

životno putovanje donijeti. Tim putem kročimo računajući uvijek na Božju blizinu i njegovu providnost, ali i s velikim povjerenjem i zahvalnošću prema svim ljudima koje je stavio i koje će staviti na naš put.

Vama od srca želimo da vam ovo vrijeme priprave bude vrijeme radosnog iščekivanja, blagosti prema drugima, povjerenja u Boga koji sve vodi, ali i u ljude koje šalje u naš život. Neka nam ovo vrijeme bude vrijeme milosti, otvorenosti prema svemu što je dobro i plemenito, kako bismo Božić dočekali čista srca koje će biti spremno primiti Novorođenoga. Tako su tijekom ljeta iz Male škole otišle četiri djevojke koje su krenule samostalno u život, s osjećajem da u Maloj školi uvijek imaju drugu obitelj. Tijekom ove godine mi smo proširele našu obitelj sa sedam novih članova. Tako smo ponovno krenule malim koracima prema novim velikim izazovima koje će nam zajedničko

Sretan i blagoslovjen Božić i svako dobro vam želimo u novoj 2022. godini.

U SPOMEN SEADU IVANU MUHAMEDAGIĆU (1954.-2021.)

fra Josip Koren

Živio si iza vrtova velegrada, sanjao svoj život poezije i jezika. Raskinut među sastanaka i samoće, topline sunca i škurine, buke cesta i tišine duše.

Foto: Novi Lj. / Rijeka

U ponedjeljak, 11. 10. 2021. je u našoj crkvi am Hof u 18 sati slavljenja sv. misa zadušnica za pokojnog Seada Ivana Muhamedagića.

Iako od rođenja slijep, bio je književni prevoditelj, publicist i pjesnik. Stručnjaci ga drže za jednog od najvećih prevoditelja u Hrvatskoj. Nakon teškog moždanog udara, preminuo je 4. 8. 2021. u 67. godini života.

Rođen je 1954. na Skokovi kod Cazina u BiH. Iako potječe iz muslimanske

obitelji, obratio se na kršćanstvo i bio je dugogodišnji suradnik Radio Slavoljuba sv. Marije. Diplomirao je germanistiku i jugoslavistiku u Zagrebu, a najviše je prevodio iz austrijske književnosti na hrvatski jezik i obratno. Bio je i suočenjač i pjevač u zboru *Pro musica sacra*. Budući da je često boravio u Beču i ovdje si je stvorio krug prijatelja, slavili smo misu zadušnici za njega, a gradičanska Hrvatica, gospođa Ana Šoretić je na misi izrekla na gradičanskom hrvatskom jeziku sljedeće riječi:

*Draga Ana!
Moje misli danas hrle k Tebi. Tvoj je imendan. Želim Ti da i dalje svojom plemenitošću obasipaš ljude oko sebe, kako one koje neposredno srećeš, tako i one kojima se obračaš u svojim knjigama. Srdačno Te pozdravlja prijateljski Tvoj!
Sead*

"Zadnje riječi. Putem mejla. Deset dana prije smrti. Šokirani, potreseni moj muž i ja. Suzama u očima sjedimo te zbudjamo uspomene na istaknutog čovjeka. Prijatelja posebne vrsti.

Foto: Cazin.Net

*Služio si riječi te jeziku,
svome jeziku. Igrao
slogom, brusio izraze,
slušao ritam, iskao
rijec onkraj riječi...
Svom snagom si
pokušavao služiti duši...*

Plemenit, skroman, inteligentan te izvrstan čuvar jezika. Prevoditeljska zvijezda na književnome nebu.

Čovjek duboke vjere s teškom sudbinom, koja mu nije mogla utrati optimizam i humor. Prilikom moje čestitke njegovome rođendanu 2017. godine mi piše u ostalom „...jer imam razliku od prvog rođendana 11. listopada i rođendana, koji je upisan u knjige (14.) Matičar je zabunio, pa sam službeno mlađi za tri dana.“

Seadova i moja elektronska pisma su mogla stići u skoro u svako dob dana i noći - ili u pet ujutro, ili poslije polnoći - pri našoj suradnji prilikom prijevoda Jasminkinog rada „Život Edith Stein“ se je ispostavilo, da smo obadvimi noćne ptice.

*Don Quijote ne dopušta svom težaku ni časka odmora
ne da mu birati između sijena i svježe
orošene trave
(riječi iz moje pjesme, koju si prevodio)*

Nitko od nas ne može birati. Mnogočesto ne. Danas nas kripi rosa jutarnje trave, sutra si lovimo sapu kraj sparnog polja. Neki ljudi nam postanu darom. Izabranim, dragocjenim darom. Ovako smo tebe doživili, moj muž i ja. Slično daru, kojeg dobene

čovjek samo na posebne dane. Neke samo jednom u životu. Kao u onim danima početkom kolovoza 2006. u Podstrani kraj Splita. Pri međunarodnom manifestu „Dobro jutro more“. Tada smo se prvi put sastali s tobom. U krugu vrhovnih književnika kao i početnika. Duboki razgovori, mijenjajući smijehom, uz valove mora i više čaša vina. Pri vožnji do Zagreba, kamo smo te vodili, je počelo niknuti prijateljstvo izabrane vrsti. Ovo prijateljstvo si mi potvrdio u mnogi elektronski pismi. Uz prijateljstvo nas je stalno vezala književnost. Tvoji i moji prevoditelji

duše. Služio riječi te jeziku, svome jeziku te posvojenom. Igrao sloganom, brusio izraze, slušao ritam, iskao riječ onkraj riječi. Precizno, svom sebi mogućom koncentracijom.

Svom snagom si pokušavao služiti duši. I stvoritelju svega živoga. Iako ti biše naložena teška sudbina. Žilavošću opterećenoga si stavio korak po korak.

Moralnom vertikalom, duhom kao planina - Te zvao Mišo Bijuklić u svojoj pjesmi.

*... tako i ja raspršujem svoju tugu po
pokošenim danima
na otvoreno polje - neka se u njemu
milostivo ukorijeni kukolj...*

Prijevodi mojih pjesam meni ostaju kao spomen na čovjeka istaknute vrijednosti - u sebi dušu, široku kao svemir.

Dragi Seade, neka te Bog objami, primi i razveseli u svojoj vječnoj domovini.“

Misu su na glazbalima i glasom pratili glazbenici Josip Čenić, Mišo Bijuklić, Ante Pranjić, Matko Dišpula, Ulli Rancz, Jutta-Binder-Šoretić i časna sestra Ivana Džambas.

ski radovi. Tvoja riječ se mogla miriti vrijednošću zlata.

*Iza vrtova, kraj živica i trave
sanjam svoj život...*

Živio si iza vrtova velegrada, sanjao svoj život poezije i jezika. Raskinut među sastanaka i samote, topline sunca i škurine, buke cesta i tištine

DIGITALIZACIJA CRKVE AM HOF

Pavo Lubar, Ivica Budija

Ide li sadržaj svetog Evandželja ruku pod ruku s društvenim medijima kao što su Facebook, Instagram ili YouTube? Pitanje je koje se sve više postavlja među vjernicima ali i u svim crkvenim sferama, a odgovor je jasan: da, apsolutno i neminovno. Društveni mediji ključni su za suvremeno prenošenje kršćanske poruke i daleko su više od nekog kratkoročnog trenda.

Kao kršćani i kao zajednice okupljene u svojim župama, imamo svojih subrači i susestrana puno toga za ponuditi i moramo im se kao misionari riječi Božje svim mogućim sredstvima što izravnije obraćati. Ta naša misionarska ponuda nije upravljena samo župljanim i vjernicima, nego i ljudima izvan Crkve, koji ne samo da ne dolaze na svete mise, nego su općenito na distanci od Crkve. Korištenjem digitalnih medija možemo postići oboje.

Život i životne okolnosti svih nas su se u zadnje dvije godine promijenile i podredile zahtjevima i ograničenjima koje je sa sobom donijela pandemija korona virusa. Vrijeme u koje živimo je, pored ograničenja koja nam je postavila korona prožeto tehničko-tehnološkim promjenama, naprednjima i prilagođavanjima. To se prije svega odnosi na procese digitalizacije i

Spomenuta ograničenja nisu „poštедjela“ niti vjernike i vjernički život, kako kroz zabrane i ne-mogućnost odlaska na sv. mise, tako i kroz sva druga ograničenja u crkvama i kod svetih misa (maske, razmaci, nedodiranje, nekoristenje zajedničkih predmeta, knjiga, pjesmarica i slično).

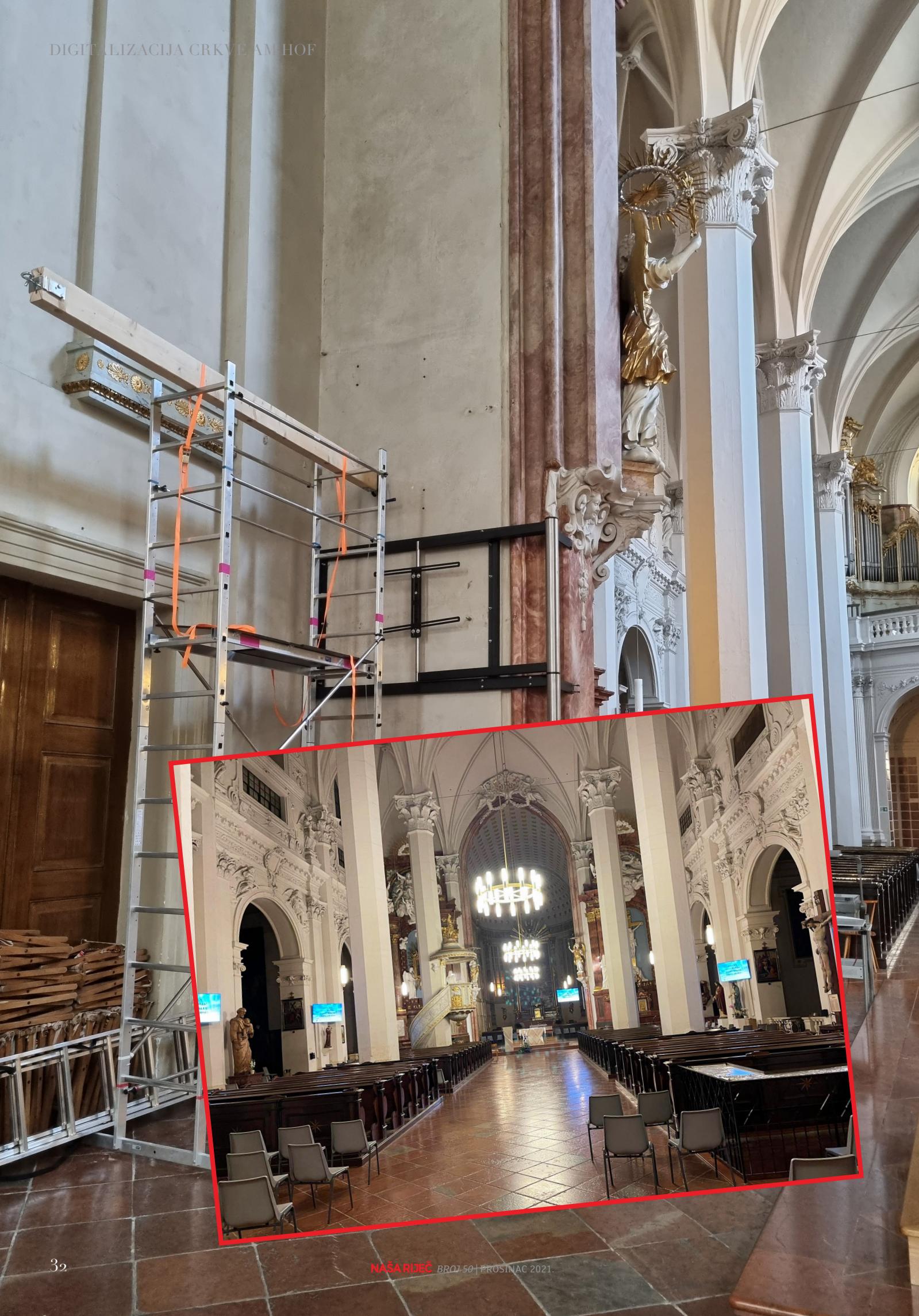
Čak i prije pandemije je Hrvatska katolička misija Beč

pokrenula mali, proaktivni digitalni zaokret preko naše nove internetske stranice i Facebooka. Tijekom prve izolacije uspjeli smo za vrijeme velikih blagdana putem streaminga i društvenih mreža virtualno doći do vas vjernika i do naše zajednice. Ovdje smo posebno morali pristupiti stručnoj pomoći hrvatskog portala u Beču Kroativa, bez čije opreme i znanja ne bismo mogli ostvariti svoje poslanje u najgorim vremenima pandemije.

Projektom su obuhvaćeni poslovi koncipiranja, nabavke, ugradnje, programiranja i korištenja digitalne opreme, novog ozvučenja same crkve i novih elektronskih orgulja.

Cilj projekta je kao prvo omogućiti što bolji prijenos slike i tona u crkvi za vrijeme svetih misa. U crkvi je za tu svrhu postavljeno sedam ekrana i promjenjeno je kompletno ozvučenje,

Naraštaji vjernika su stoljećima prije nas gradili zgrade i bogomolje, da bi se stado Božje moglo okupljati i da bi riječ Božja došla do vjernika. Naš današnji izazov više nije samo održavati tu baštinu, obnavljati srušene i graditi nove crkve. Štoviše, suvremenim izazov župnih zajednica je u svojim crkvama izgraditi još jednu, novu „digitalnu lađu“, iz koje Riječ Boga živoga i život naše zajednice može doprijeti do svih nas.

tako da će se i ton i slike s oltara moći jednako dobro vidjeti i čuti i u predvorju crkve i u glavnoj i u maloj lađi. Ovom instalacijom bit će uz prijenos slike s oltara također omogućeno da se

na ekranima u crkvi prikažu tekstovi pjesama koje se pjevaju na svetim misama i misnih čitanja, slike za vrijeme Križnog puta i još mnogo toga. Time želimo svim vjernicima u crkvi još aktivnije omogućiti praćenje i sudjelovanje na svetim misama za sve one koji će biti u crkvi.

Drugi cilj projekta je osigurati mogućnost prijenosa svetih misa i drugih događanja u crkvi putem YouTube kanala na „male

ekrane“ u našim domovima. Onima koji budu sprječeni doći na svetu misu, želimo omogućiti da svetu misu mogu pratiti od doma preko YouTube kanala.

Poslije dužih pripremnih radnji i pripreme koncepta, usuglašavanja svih tehničkih, pravnih i drugih zahtjeva, pristupilo se odabiru specijaliziranih poduzeća, koja su u stanju realizirati ovakve, prilično složene poslove. U srpnju su potpisani ugovori i angažirane su tri firme. Kao što se već može vidjeti u zgradama crkve, u rujnu su obavljeni montažni radovi. Postavljene su kamere i monitori, položeno nekoliko kilometara kablova. Ispred ulaza u župni

ured stoji velika razvodna kutija opremljena nizom tehničkih uređaja.

Nabavljeno je i ugrađeno 7 TV-ekrana, zamijenjen je i dograđen glavni komandni ormari sa svom potrebnom opremom i uređajima, zamijenjeno i prošireno je ozvučenje, postavljene su dvije kamere, nadopunjena i proširena je sva potrebna instalacijsko-kablovska mreža, pojačan je internetski priključak, izvršena je prijava i registriran je YouTube kanal za prijenos programa, te su obavljene sve potrebne paralelne radnje, koje su bile preduvjeti i/ili prateće aktivnosti za uspješnu realizaciju projekta.

Oformljena je posebna radna grupa pri HKM Beč, čiji će zadatak biti upravljanje i održavanje ovim novim digitalnim sustavom. Radna grupa je morala proći tehničku obuku, kako bi se osposobili za ispravno korištenje i upravljanje sustavom. Veliki dio posla svakako predstavlja priprema potrebnih tekstova, pjesama, slika i svi drugih podataka koje je potrebno pripremiti da bi sustav mogao funkcionirati, što će članovi spomenute radne grupe zajedno s ostalim u misiji aktivnim skupinama (Frama, zborovi etc.) pripremiti. Oni također upravljaju sustavom pri njegovom radu, snimanju, prijenosu, distribuciji slika i tekstova i svi drugih radnji koje su vezane uz to. Spomenimo još da sve troškove nabavke, instalacije, obuke, puštanja

u rad i korištenja sustava snosi Hrvatska katolička misija Beč sama, dok je potpora naših vjernika u različitim radnim grupama volonterska, te im se ovim putem svima zahvaljujemo na angažmanu.

Naraštaji vjernika su stoljećima prije nas gradili zgrade i bogomolje, da bi se stado Božje moglo okupljati i da bi riječ Božja došla do vjernika. Naš današnji izazov više nije samo održavati tu baštinu, obnavljati srušene i graditi nove crkve. Štoviše, suvremenim izazov župnih zajednica je u svojim crkvama izgraditi još jednu, novu „digitalnu lađu“, iz koje Riječ Boga živoga i život naše zajednice može doprijeti do svih nas. Mi smo svoju malu digitalnu lađu crkve Am Hofu dobro osmisili i molimo Božji blagoslov da urodi istim plodom, kao i sva druga naša djelovanja. Svesni smo da je za mnoge od nas ovo novo polje rada i da se neki od nas prvi puta susrećemo s ovakvim načinom rada i usluga, te da će sigurno početak zahtijevati puno angažmana, da će biti i nekih pogrešaka, te stoga molimo za vaše razumijevanje i strpljenje.

TEKUĆI RADOVI

Z grada na adresi Seitzergasse 5, 1010 Wien, gdje živimo mi fratri i časne sestre i gdje se održavaju sve misijske aktivnosti poput vjeronauka, zborskih proba, susreta Marijine legije, OFS-a, gdje je posudbena knjižnica i još mnogo toga, iziskuje, kao i sama zgrada crkve stalno održavanje. Pukne ovo, raspadne se ono, zidovi se isprljaju, žarulje pregore... Svako malo pa treba intervenirati. Tako smo u zadnje vrijeme krečenjem osvježili desetak soba, zamijenili smo stare, dotrajale kanalizacijske cijevi novima, kao i stare olovne dovodne cijevi novima, plastičnim.

Na krovu zgrade crkve su naši *alpinisti* Dario i David čistili žlebove od lišća i svakakvih drugih nakupina, a isto tako su fugirali jedan dio *rebara* crkve, u čijim fugama su izrasle mlade breze, čije je sjeme tamo donio vjetar. Neke su letve na krovištu dotrajale, pa ih treba zamijeniti prije dolaska snjegova.

FJK

*Beremo iskustva
u gradu, kraj mora,
u naši krajevi
u očima ljudi
u razgovori i u tišini*

*beremo iskustva
u smijehu i plaču
u susreti s ljudi.*

*Jedan odlazi.
Ostavi nam dio od sebe -
dah posmiha za gorke dane
pa tihe zvukе
da bi na njи počinuli
od težine godina.*

*Jedan odlazi.
Da bi konačno stigao.*

Ana Šoretić